

Kniha Joela a laodicejská cirkev adventistov siedmeho dňa – číslo tridsaťdeväť

Jeff Pippenger

2026-02-02

Číslo tridsaťdeväť

Vnútna skúška záverečného kameňa omega, ktorá nasleduje po vonkajšej skúške základného kameňa alfa roku 2024, si vyžaduje definíciu „sýpky“ a „pokrmov“, ktoré sú v sýpke uchovávané. Táto skúška je prorocká a má vnútornú i vonkajšiu líniu pravdy. Sú klenoty pozostatkom Jamesa Whitea, alebo sú pravdami Božieho slova? Sú oboje.

Pri 11. septembri bol Boží ľud povolaný zjesť malú knižku a vrátiť sa na starodávne cesty Jeremiáša, kde boli vtedy položené základy. Pri 11. septembri bolo videné, že keď bolo Jánovi v jedenástej kapitole Zjavenia povedané, aby meral, bolo mu povedané, aby meral dve veci. Bolo mu povedané, aby meral chrám i tých, ktorí sa v ňom klaňajú. Bolo mu povedané, aby vynechal nádvorie 1 260 rokov pošliapavania svätyne a zástupu pohanmi. Svätyňa a zástup sú chrám a tí, ktorí sa v ňom klaňajú.

V roku 2023 ten istý anjel, ktorý zostúpil pri 9/11, zostúpil znova, odpečatil posolstvo Polnočného volania, a potom v roku 2024 vonkajšia základná skúška toho, či symbol Ríma ešte stále ustanovuje videnie tak, ako ho ustanovoval pre milleritov.

„Otvorené okná“ neba označujú príchod vnútorného omega testu chrámu a výzvu „vrátiť sa“. Test si vyžaduje určiť dva symboly. Keď prišiel tretí anjel v roku 1844 a potom znovu 11. septembra, Ján dostáva príkaz zmerať chrám i tých, čo sa v ňom klaňajú, čím sa tak označuje prorocké dielo merania chrámu a uctievaťelov v roku 2023. Malachiáš naskočí na otázku, čo je „sýpka“ a čo je „pokrm“. Tie isté otázky v Millerovom sne by zneli: čo je „schránka“ a čo sú „klenoty“.

Millerov sen stotožňuje otvorené nebeské okná s bodom, v ktorom je víťazná cirkev zo zjavenia devätnásť pozdvižená v bielom ľanovom rúchu, aby jazdila na bielych koňoch vojska Hospodina zástupov. Otvorené okná sú miestom, kde sa vylieva Malachiášovo požehnanie alebo kľatba. Millerovo otvorené okno je miestom, kde sa odstraňujú odpadky a klenoty sa zhromažďujú do skrinky.

Prvá zmienka o nebeských prieduchoch sa nachádza v príbehu o Noachovi, a keď sa tieto prieduchy otvorili, pršalo štyridsať dní a štyridsať nocí. Keď sa prieduchy otvárajú, na arche je osem duší. Krst v Červenom mori uviedol štyridsať rokov putovania, až kým nebol prekročený Jordán. Keď bol Kristus neskôr pokrstený práve na tom mieste, bol vyhnaný na púšť na štyridsať dní. Keď vstal z mŕtvych, ako to predznamenoval Jeho krst, učil učeníkov štyridsať dní predtým, než vystúpil do neba.

Keď sa cirkev zmení z bojujúcej cirkvi na víťaznú cirkev, tridsaťročný kráľ Dávid bude kralovať štyridsať rokov. Víťazná cirkev je predstavená prorokom, kňazom a kráľom. Prorokom, ktorý mal

tridsať rokov, keď začal svoju dvadsaťdvaročnú službu, bol Ezechiel, a túto službu začal, keď sa otvorili nebesia.

A stalo sa v tridsiatom roku, vo štvrtom mesiaci, na piaty deň toho mesiaca, keď som bol medzi zajatcami pri rieke Kebár, že sa otvorili nebesia a videl som Božie videnia. Ezechiel 1,1.

Keď mal Jozef tridsať rokov, začal vládnuť ako kňaz a postavil sa východnému vetru islamu, prinášajúcemu stupňujúcu sa krízu, ktorá umožnila Egyptu, drakovi, ktorý leží v mori, zaviesť jednotnú svetovú vládu. V tej kríze Jozef zhromaždil pokrm do sýpok.

V júli 2023 zaznel na púšti hlas; potom Lev z kmeňa Júdovho začal odpečatovať posolstvo Polnočného volania. V roku 2024 základná vonkajšia alfa skúška oddelila dve skupiny a proces odpečatovania pokračoval. Teraz, v roku 2026, prišla chrámová vnútorná omega skúška, ktorá opäť oddelí dve skupiny.

Posvätný týždeň, v ktorom Kristus ako Posol zmluvy potvrdil zmluvu s mnohými, je nádvorím a svätyňou. Obdobie od 22. októbra 1844 až do času, keď sa postaví Michael (ako to učinil na konci toho posvätného týždňa, keď bol Štefan ukameňovaný), je Svätyňou svätých. Jarné sviatky boli naplnené v tom posvätnom týždni a sú alfou sviatkov; a jesenné sviatky — sviatok trúb na prvý deň, Deň zmierenia na desiaty deň, a potom sviatok stánkov od pätnásteho do dvadsiateho druhého dňa — sú omegou sviatkov.

„Podobne aj predobrazy, ktoré sa vzťahujú na druhý príchod, sa musia naplniť v čase určenom v symbolickej službe. V mojžišovskom systéme dochádzalo k očisteniu svätyne, čiže k veľkému Dňu zmierenia, desiateho dňa siedmeho židovského mesiaca (Levitikus 16:29–34), keď veľkňaz, po tom, čo vykonal zmierenie za celý Izrael a tak odstránil ich hriechy zo svätyne, vyšiel a požehnal ľud. Tak sa verilo, že Kristus, náš veľký Veľkňaz, sa zjaví, aby očistil zem zničením hriechu a hriešnikov a aby požehnal svoj čakajúci ľud nesmrteľnosťou. Desiaty deň siedmeho mesiaca, veľký Deň zmierenia, čas očistenia svätyne, ktorý v roku 1844 pripadol na dvadsiateho druhého októbra, bol pokladaný za čas Pánovho príchodu. To bolo v súlade s dôkazmi už predtým predloženými, že 2300 dní sa skončí na jeseň, a tento záver sa zdal neodolateľný.“

„V podobenstve v Matúšovi 25 po čase čakania a driemania nasleduje príchod ženícha. Bolo to v súlade s práve predloženými dôkazmi, tak z proroctva, ako aj z predobrazov. Tie niesli silné presvedčenie o svojej pravdivosti; a ‚polnočné volanie‘ ohlasovali tisíce veriacich.

„Ako prívalová vlna sa toto hnutie prehnalo krajinou. Šírilo sa z mesta do mesta, z dediny do dediny a prenikalo až do odlahlých vidieckych končín, až kým sa čakajúci Boží ľud celkom neprebudil. Fanatizmus mizol pred týmito zvestovaním ako ranný mráz pred vychádzajúcim slnkom. Veriaci videli, ako sa ich pochybnosti a rozpaky rozplývajú, a nádej i odvaha oživovali ich srdcia. Toto dielo bolo prosté tých krajných prejavov, ktoré sa vždy objavujú tam, kde je ľudské vzrušenie bez usmerňujúceho vplyvu Božieho slova a Ducha. Svojím charakterom sa podobalo na tie obdobia pokorenia a návratu k Hospodinovi, ktoré v starovekom Izraeli nasledovali po posolstvách napomenutia od Jeho služobníkov. Nieslo znaky, ktoré označujú Božie dielo v každom veku. Bolo v ňom málo extatickej radosti, skôr

však hlboké skúmanie srdca, vyznávanie hriechov a zriekanie sa sveta. Príprava na stretnutie s Pánom bola bremenom úzkostlivo zápasiacich duší. Prejavovala sa v nej vytrvalá modlitba a bezvýhradné zasvätenie Bohu.“ The Great Controversy, 400.

Jarné sviatky sa naplnili vo svätom týždni a vtedy bol na Turíce vyliaty skorý čiže alfa dážď, čím predobrazil vyliatie neskorého dažďa v jesenných sviatkoch. Tieto jarné sviatky sú uvedené v 3. Mojžišovej 23, vo veršoch jedna až dvadsaťdva. Jesenné sviatky sú vo veršoch 23 až 44. 2300 rokov vás privedie do roku 1844. Dvadsaťdva veršov pre jarné sviatky a dvadsaťdva veršov pre jesenné sviatky. Dve skupiny po dvadsaťdva v dvadsiatej tretej kapitole.

Sviatok trúb bol varovaním, že o desať dní nastane súd, a sviatok stánkov bol slávnosťou radosti za hriechy, ktoré boli odpustené v Deň zmierenia. Sobota a ôsmy deň po sviatku predstavujú tisícročný sobotný odpočinok zeme.

Ale, milovaní, nech vám nie je neznáma táto jedna vec, že jeden deň je u Pána ako tisíc rokov a tisíc rokov ako jeden deň. 2 Peter 3:8.

Prvý anjel oznámil otvorenie súdu a na tejto prorockej úrovni je rok 1798, ktorý bol podľa Daniela „časom konca“, naplnením sviatku trúb; ale 11. augusta 1840 bolo odpečatené posolstvo prvého anjela z roku 1798 zmocnené naplnením proroctva o druhom beda. Islam je súčasťou varovania sviatku trúb, ktoré oznamuje blížiaci sa deň súdu.

Pre tých, ktorí sú ochotní vidieť, jesenné sviatky trúb a stánkov predstavujú sviatky alfa a omega, so súdom uprostred. Nie je náhoda, že tieto sviatky sú označené v tretej knihe Mojžišovej, v dvadsiatej tretej kapitole. Dvadsaťtri je symbolom zmierenia. Nie je náhoda, že prvý sviatok je na prvý deň siedmeho mesiaca a že posledný sviatok sa končí dvadsiateho druhého dňa. Sviatok trúb je prvým písmenom hebrejskej abecedy, Deň zmierenia je prostredným písmenom a sviatok stánkov je dvadsiatym druhým písmenom hebrejskej abecedy.

Dvadsať tretia kapitola, verše 23 až 44 z knihy Levitikus, tvorí dvadsaťdva veršov zasadených do „rámca pravdy“. Desiaty deň uprostred označuje skúšku, lebo desať je symbolom skúšky, a Deň zmierenia je miestom, kde je zaznamenaná a vyriešená vzbura stratených; táto vzbura je znázornená trinástym písmenom hebrejskej abecedy. Prostredné písmeno hebrejského slova pravda je trináste a zodpovedá desiatemu dňu siedmeho mesiaca, a ako medzník nesie prorocké atribúty hebrejskej abecedy i konkrétneho dňa. Desať plus trinásť je dvadsaťtri. Sedemdesiat je súčtom 10 krát 7 a desiaty deň siedmeho mesiaca sa takisto rovná sedemdesiatim, čo je symbol ukončenia času milosti.

Vtedy pristúpil k nemu Peter a povedal: Pane, koľkokrát zhreší proti mne môj brat a odpustím mu? Až sedem ráz? Ježiš mu povedal: Nehovorím ti, že až sedem ráz, ale až sedemdesiatšedem ráz. Matúš 18,21.22.

Štyristo deväťdesiat rokov bolo určených pre staroveký Izrael. Tieto roky boli oddelené z dvetisícristo rokov a boli znázornené ako sedemdesiat týždňov; tak Ježiš určil, že hranica času milosti je štyristo deväťdesiat rokov, čo je v Danielovi deviatej kapitole znázornené ako „sedemdesiat“ týždňov.

Sedemdesiat týždňov je určených nad tvojím ľudom a nad tvojím svätým mestom, aby sa dokonalo prestúpenie, aby sa urobil koniec hriechom, aby sa vykonalo zmierenie za nepravosť, aby sa uviedla večná spravodlivosť, aby sa zapečatilo videnie i proroctvo a aby bol pomazaný Najsvätejší. Daniel 9:24.

Hebrejské slovo preložené ako „odťaté“ je v Starom zákone použité iba v tomto verši a znamená „určené“ alebo „ustanovené“. Líši sa od slova bežne používaného a prekladaného ako „odťat“, ktoré vychádza z Abramovho rozťatia obetných darov v prvom kroku zmluvy v pätnástej kapitole Genezis. Bolo „určené“ a „ustanovené“, že Izrael bude mať štyristo deväťdesiat rokov skúšobného času a potom bude odťatý ako Boží ľud zmluvy. Dve odlišné „odťatia“: jedno predstavuje toto obdobie ako skúšobný čas, ktorý bol „odťatý“ od väčšieho počtu číslom sedemdesiat; a keď je Joelovo „nové víno“ „odťaté“ od ich úst, skúšobný čas sa uzatvára. Sedemdesiat predstavuje uzavretie skúšobného času.

Jesenné sviatky obsahujú tri kroky hebrejského slova „pravda“. Jesenné sviatky sa začínajú v 3. Mojžišovej 23,23, stredným medzníkom Dňa zmierenia je desiaty deň a trináste písmeno, čo sa rovná 23, a sviatok Stánkov sa končí dvadsiateho druhého dňa, a potom nasleduje veľká sobota po sviatku, a oddiel sa končí v 23,44.

Levitikus znamená lévitské kňazstvo. Jarné sviatky sú predstavené v 23:1–22, potom jesenné sviatky sú predstavené v 23:23–44. Jarné sviatky sú predstavené v dvadsiatich dvoch veršoch a hebrejská abeceda má dvadsaťdva písmen. Aj jesenné sviatky sú vyložené v dvadsiatich dvoch veršoch. Sviatok trúbenia ohlasuje priblíženie súdu v Deň zmierenia. Potom sviatok Stánkov trvá sedem dní a končí sa na dvadsiaty druhý deň siedmeho mesiaca. Prvý zo siedmich dní bol obradnou sobotou, ako aj ôsmy deň, ktorý bol dňom po sedemdnovom sviatku. Prvý a ôsmy deň robia z ôsmeho dňa symbol ôsmeho, ktoré je zo siedmich.

Hovor synom Izraela a povedz: Pätnásty deň tohto siedmeho mesiaca bude sviatkom stánkov po sedem dní pre Hospodina. V prvý deň bude sväté zhromaždenie; nebudete v ňom konať nijakú služobnú prácu. Sedem dní budete prinášať Hospodinovi ohňovú obeť; v ôsmy deň budete mať sväté zhromaždenie a prinesiete Hospodinovi ohňovú obeť; je to slávnostné zhromaždenie a nebudete v ňom konať nijakú služobnú prácu. ... Aj pätnásteho dňa siedmeho mesiaca, keď zozbierate úrodu krajiny, budete sláviť sviatok pre Hospodina sedem dní; v prvý deň bude sobota odpočinku a v ôsmy deň bude sobota odpočinku. Levitikus 23:34–36, 39.

Obradná sobota ôsmeho dňa predstavuje sobotu tisícročia, ktorá nasleduje po sviatku Stánkov. Štyridsaťročné putovanie starovekého Izraela po púšti sa pripomína prebývaním v stánkoch počas dní sviatku Stánkov a predstavuje nielen vyliatie neskorého dažďa, ale aj čas Jakobovho súženia, keď anjeli viedli Božích verných do pahorkov a vrchov na ochranu.

„V čase súženia sme všetci utiekli z miest a dedín, ale bezbožní nás prenasledovali a vchádzali do domov svätých s mečom. Pozdvihli meč, aby nás zabili, ale zlomil sa a padol bezmocný ako slama. Potom sme všetci dňom i nocou volali o vyslobodenie a to volanie vystúpilo pred Boha. Slnko vyšlo a mesiac zastal. Potoky prestali tiecť. Zdvihli sa tmavé, ťažké oblaky a narážali do seba. Ale bolo tam jedno jasné miesto ustálenej slávy, odkiaľ zaznel Boží hlas ako hlas

mnohých vôd, ktorý otriasol nebesami i zemou. Nebo sa otváralo a zatváralo a bolo v pohybe. Vrchy sa triasli ako trstina vo vetre a vyvrhovali na všetky strany rozoklané skaly. More vrelo ako kotol a vyvrhovalo kamene na zem. A keď Boh oznámil deň i hodinu Ježišovho príchodu a odovzdal svojmu ľudu večnú zmluvu, vyslovil jednu vetu a potom sa odmlčal, zatiaľ čo tie slová sa šírili po zemi. Izrael Boží stál s očami upretými nahor a načúval slovám, ako vychádzali z úst Jehovu a niesli sa po zemi ako dunenie najmohutnejšieho hromu. Bolo to strašne slávnostné. Na konci každej vety svätí zvolali: Sláva! Haleluja! Ich tváre boli osvietené Božou slávou a žiarili slávou tak, ako žiarila Mojžišova tvár, keď zostupoval zo Sinaja. Bezbožní sa na nich pre tú slávu nemohli dívať. A keď bolo vyslovené nekončiacie sa požehnanie nad tými, ktorí ctili Boha tým, že svätili jeho sobotu, zaznel mocný víťazný pokrik nad Šelmou a nad jej Obrazom.“

„Vtedy sa začal jubilejný rok, keď mala krajina odpočívať.“ Review and Herald, 21. júla 1851.

Ježiš sa vracia a zem odpočíva tisíc rokov, ako to predobrazuje siedmy rok soboty krajiny a jubileum. V treťom verši, v tretej knihe Mojžišovej dvadsiatej tretej kapitole, je siedmy deň soboty pre človeka označený ako úvod kapitoly, ktorá sa končí ôsmym, to jest z tých siedmich, a predstavuje siedmy rok soboty pre odpočívajúcu zem.

A Hospodin hovoril Mojžišovi a riekol: Hovor synom Izraela a povedz im: O sviatkoch Hospodinových, ktoré budete vyhlasovať za sväté zhromaždenia, toto sú moje sviatky. Šesť dní sa bude pracovať, ale siedmy deň je sobota odpočinku, sväté zhromaždenie; nebudete v ňom konať nijakú prácu: je to sobota Hospodinova vo všetkých vašich príbytkoch. Levitikus 23:1–3.

Alfou dvadsiatej tretej kapitoly je sobota siedmeho dňa a omegou kapitoly je tisíc rokov spustnutej zeme, ktoré boli predobrazené sobotou siedmeho roku pre zem a jubileom. Alfou kapitoly sú jarné sviatky, ktoré sa začínajú sobotou siedmeho dňa a končia vo verši dvadsaťdva; zatiaľ čo omega kapitoly sa končí dvadsiatym druhým dňom siedmeho mesiaca, po ktorom nasleduje obradná sobota ôsmeho dňa, predstavujúca sobotu siedmeho roku pre zem.

Verše jedna až dvadsaťdva predstavujú Kristovo dielo ako nebeského Veľkňaza na svätom mieste; verše dvadsaťtri až štyridsaťštyri predstavujú Jeho dielo na Najsvätejšom mieste. Levitikus je symbolom kňazov a predstavuje Kristovu veľkňazskú službu. Alfa sobota siedmeho dňa siaha späť k stvoreniu a omega sobota siedmeho roku siaha k Zemi obnovej. Dvadsať tretia kapitola Levitika historicky zahŕňa obdobie od stvorenia po znovustvorenie.

Radosť alebo hanba prorockého posolstva je symbolom tých, ktorí majú posolstvo Polnočného volania alebo jeho falzifikát. Kým sa táto pravda nezohľadní v príbehu, prehliada sa otázka, ktorá spôsobuje hanbu. Tí, ktorí vlastnia pravý olej, tento bod neprehliadnu. Radosť je znázornená tými, ktorých hriechy boli odstránené, a sú predstavení tými, ktorí slávia sviatok stánkov.

A Slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami (a videli sme jeho slávu, slávu ako jednorodeného od Otca), plné milosti a pravdy. Ján 1,14.

Grécke slovo preložené ako „prebýval“ znamená „stánkovať“. Ježiš sa stal telom a stánkoval medzi nami. Vzal na seba našu ľudskú prirodzenosť, náš stánok, náš stan, náš príbytok, naše telo. Peter to vyjadril takto:

Áno, pokladám za správne, dokiaľ som v tomto stánku, povzbudzovať vás pripomínaním; vediac, že čoskoro zložím tento svoj stánok, ako mi to aj ukázal náš Pán Ježiš Kristus. 2 Peter 1:13, 14.

Pavol to vyjadril takto:

Veď vieme, že ak by sa náš pozemský dom tohto stánku rozpadol, máme stavbu od Boha, dom nie rukou zhotovený, večný v nebesiach. Lebo v tomto vzdycháme a túžobne si želáme byť odiati našim príbytkom, ktorý je z neba; ak totiž budeme odiati, nebudeme nájdenní nahí. Veď my, ktorí sme v tomto stánku, vzdycháme, súc obťaženi; nie preto, že by sme sa chceli vyzliecť, ale byť zaodetí, aby smrteľnosť bola pohltená životom. 2 Korint'anom 5:1–4.

Sviatok stánkov je symbolom zapečatenia sto štyridsaťštyritisíc, ktoré sa uskutočnia, keď sa otvoria nebeské prieduchy. Keď budú hriechy sto štyridsaťštyritisíc odstránené, Duch Svätý bude bez miery vyliaty na víťaznú cirkev. Súd pre sto štyridsaťštyritisíc je ukončený a tí, ktorí sú zapečatení, vychádzajú, aby pod mocou Ducha Svätého hlásali hlasné volanie tretieho anjela, ako je to znázornené Sviatkom stánkov.

Naše telo je chrámom a stanom, ktorý je svätostánkom. Tí, ktorí sa zhromažďovali v Jeruzaleme, aby slávili sviatok stánkov, oslavovali to, že ich hriechy boli vymazané. Mojžiš bol použitý na vztyčenie svätostánku na púšti a sviatok stánkov sa na záver slávil prebývaním v stanoch na púšti, lebo Ježiš vždy znázorňuje koniec začiatkom.

Preto, svätí bratia, účastníci nebeského povolania, pozorujte apoštola a veľkňaza nášho vyznania, Krista Ježiša; ktorý bol verný tomu, ktorý ho ustanovil, ako aj Mojžiš bol verný v celom jeho dome. Lebo tento bol uznaný za hodného väčšej slávy než Mojžiš, nakoľko ten, kto dom postavil, má väčšiu česť než dom. Lebo každý dom je niekým postavený; ale ten, ktorý postavil všetko, je Boh. A Mojžiš bol veru verný v celom jeho dome ako sluha, na svedectvo o tých veciach, ktoré mali byť neskôr hovorené; ale Kristus ako Syn nad svojím vlastným domom; a jeho domom sme my, ak pevnú dôveru a chválu nádeje zachováme pevnú až do konca. Židom 3:1–6.

Mojžiš bol verný služobník, ktorého Boh použil na zriadenie svätostánkového chrámu, ale Kristus ako Veľkňaz a Apoštol má väčšiu česť než služobník Mojžiš. Každý dom, od Mojžišovho svätostánkového chrámu cez Šalamúnov chrám až po Herodesov štyridsaťšesť rokov prestavovaný chrám, ľudský chrám so svojimi 46 chromozómami a milleritický chrám od roku 1798 až do roku 1844, bol vybudovaný Bohom. V prorockej línii rozličných prejavov chrámov, ktorá sa začína v záhrade Eden, potom po hriechu pri bráne záhrady, potom po potope pri oltároch až po Mojžiša, sú tromi hlavnými medzníkmi Mojžiš, Kristus a sto štyridsaťštyri tisíc.

Mojžiš a Kristus predstavujú alfu a omegu starovekého Izraela a spolu predstavujú spojenie ľudstva a Božstva, ktoré je tiež predstavené sto štyridsiatimi štyrmi tisícmi. Pri príchode tretieho

anjela v jedenástej kapitole Zjavenia je Jánovi povedané, aby zmeral chrám, a pri príchode toho istého anjela 11. septembra je Jánovi opäť povedané, aby zmeral chrám. V oboch prípadoch mu je povedané, aby vynechal nádvorie 1 260 dní. V roku 2023 prišiel ten istý anjel a Boží ľud je teraz povolaný zmerať chrám. Tých 1 260 dní, čiže tri a pol dňa, sa skončilo v roku 2023 a od toho bodu až tesne pred nedeľným zákonom má byť chrám pozdvihnutý. Rok 2024 označil polozenie základov a ukázal vzburu prejavenu ako skupinu, ktorá „opovrhla dňom malých vecí“ a protestovala proti Millerovej identifikácii symbolu, ktorý ustanovuje videnie.

A opäť ku mne zaznelo slovo Hospodinovo: Ruky Zerubbábelove položili základ tomuto domu; jeho ruky ho aj dokončia. A poznáš, že ma k vám poslal Hospodin zástupcov. Lebo kto pohrdol dňom malých začiatkov? Tí sa budú radovať a uvidia olovnicu v ruke Zerubbábelovej, tých sedem — to sú oči Hospodinove, ktoré prebiehajú celú zem. Zachariáš 4:8–10.

Odmietnuť Millerovo určenie, že je to Rím, ktorý ustanovuje videnie, znamená odmietnuť základy, a je to „pohrdať dňom malých vecí“. Milleritské hnutie bolo alfa hnutím prvého a druhého anjela a hnutie sto štyridsaťštyritisíc je omega hnutím tretieho anjela. Je dvadsaťdva ráz mocnejšie než alfa. V tomto prorockom zmysle sú základy milleritského hnutia „dňom malých vecí“. Pohrdať akoukoľvek základnou pravdou znázornenou na dvoch tabuliach Habakuka znamená zomrieť, lebo videnie, ktoré je ustanovené vo verši štrnásť jedenástej kapitoly Daniela, je tým istým videním, ktoré označil Šalamún.

Kde niet videnia, ľud hynie; ale ten, kto zachováva zákon, je blahoslavený. Príslovia 29,18.

Vízia záhlavného kameňa je obdivuhodná, lebo ukazuje, že základný uholný kameň je zároveň aj záhlavným kameňom, avšak s dvadsaťdvanásobne väčšou mocou. Alfa základná skúška roku 2024 bola vonkajším intelektuálnym posolstvom zapečatenia a omega chrámová skúška roku 2026 je vnútorným duchovným posolstvom zapečatenia. Jedna označuje obraz a znamenie šelmy a druhá obraz a znamenie Boha. Tá omega vnútorná skúška je znázornená dvoma symbolmi Millerovho sna, ktoré musia byť vymedzené v kontexte udalostí posledných dní. Čo je zásobáreň? A čo je pokrm?

V nasledujúcom článku budeme pokračovať v týchto veciach.

Židovské manželstvo v Ježišových časoch prebiehalo v troch hlavných fázach, často rozložených na mesiace alebo na celý rok. Prvým krokom bolo právne uzavretie manželstva, nazývané zásnuby, pri ktorom bolo manželstvo právne ustanovené, no nevesta a ženích zostávali oddelení, zatiaľ čo ženích sa vracal do domu svojho otca, aby pripravil miesto pre svoju nevestu. Preto sa Mária, Jozefova manželka, nazývala jeho manželkou ešte predtým, než spolu začali žiť. Nevernosť v tomto období sa považovala za cudzoložstvo.

Obdobie čakania bolo neisté a mohlo trvať dni, týždne alebo mesiace. Táto neistota je podstatným prvkom podobenstva. Otec mohol čakať až rok, aby potvrdil panenskú čistotu nevesty. Ženích neoznámil presný deň ani hodinu svojho návratu, lebo bolo na rozhodnutí jeho otca určiť, kedy sa tak stane; nevesta teda vedela, že svadba príde — ale nevedela kedy. Táto neistota bola zámerná a až kým otec neprikázal ženíchovi, aby išiel a priviedol si svoju nevestu, všetko s tým spojené

meškalo.

Keď otec povedal: „Chod' a prived' si svoju nevestu,“ ženích prichádzal v noci, s priateľmi, s volaním a za zvuku trúby. Vždy sa to odohrávalo v noci, aby sa predišlo cestovaniu na dlhé vzdialenosti v dennej horúčave, ktorá môže byť v izraelskej krajine úmorná. Boli potrebné fakle a olej, lebo neexistovalo pouličné osvetlenie a sprievod mohol trvať celé hodiny. Skutočný obradný výrok v starovekých hebrejských manželstvách, ktorý sa počas sprievodov vyhlasoval, znel: „Hľa, ženích prichádza!“

Panny (družičky) v podobenstve neboli náhodné ženy; boli to nevestine sprievodkyne, čakajúce spolu s ňou, od ktorých sa očakávalo, že sa pripoja k sprievodu, a ktoré boli zodpovedné byť pripravené v ktorúkoľvek hodinu a niest' si vlastný olej, aby osvetľovali cestu do ženíchovho domu. Pochodne horeli rýchlo, preto bolo nevyhnutné vziať si aj zásobu oleja pre prípad dlhej cesty. Neexistovalo žiadne spoločné zdieľanie oleja.

Oneskorenie je v starobyľom sprievode a pri uzatváraní manželstva bežné a z kultúrneho hľadiska nepredstavovalo problém. Oneskorenia sa očakávali a zaspanie bolo normálne. Rozdiel nespočíva v spaní, ale v pripravenosti, nie v bdelosti. Bláznivé panny nepočítali s oneskorením tak, ako s ním počítali múdre. Každý by spal, pretože obdobie od právne záväzných zasnub až po naplnenie manželstva môže trvať rok.

Keď sprievod dorazil do ženíchovho domu, začala sa svadobná hostina a dvere sa natrvalo zatvorili; neskorí prichádzajú už neboli vpustení. Nebola to krutosť — bol to zvyk, lebo kto klopal neskôr po zatvorení dverí, znamenalo to, že nepatril k sprievodu.

Ježiš si nevymýšľal obrazné vyjadrenia a k tomuto podobenstvu neposkytol nijaké vysvetlenie, ako to často robieval. Nemusel poskytovať vysvetlenie, lebo všetky tieto kultúrne podrobnosti boli jeho poslucháčom plne zrozumiteľné. Ježiš poukazoval na doslovnú východnú svadbu, nie na abstrakciu.

Podrobnosti sú plne potvrdené hebrejským svedectvom, ako aj dejepiscami rímskeho a gréckeho obdobia.

Mišna (2. storočie po Kr., no zachováva zvyky chrámového obdobia pred rokom 70 po Kr.)

Talmud (neskoršia kompilácia, no cituje skoršiu prax)

Jozefus (židovský historik z 1. storočia)

Rabínska svadobná liturgia a právne diskusie

Grécko-rímski pozorovatelia Judey

Jozefus neposkytuje úplný „svadobný manuál“, ale právne a kultúrne podrobnosti, ktoré predpokladá, sa presne zhodujú s opismi v Mišne/Talmude. Mišna je kľúčovým prameňom.

Toto podobenstvo zasiahlo židovského poslucháča 1. storočia s plnou silou, lebo v Matúšovi 25 nebolo treba nič vysvetľovať. Polnočný príchod bol bežný, lampy a olej boli zjavnou

nevyhnutnosťou a časový odstup medzi zákonným manželským zasnúbením a polnočným sprievodom sa očakával, a zatvorené dvere boli štandardným postupom! Panny, ktoré boli vylúčené, sa hanbili, a pre židovské publikum Ježišovej doby bola hanba pochabej panny úplne zaslúžená. Keďže Ježišovi poslucháči tento obrad dobre poznali, nemali by nijaký súcit s pochabými pannami, lebo každý vedel, že pripravenosť bola absolútnou zodpovednosťou každej panny, ktorá bola požiadaná, aby sa zúčastnila sprievodu. Tieto pravdy boli židovskému publiku také zrejmé, že Ježiš nikdy nepotreboval podať k tomuto podobenstvu nijaké vysvetlenie.